

[Hilmar Baunsgaard]

eftertanke, at jeg kan byde hr. Glensgård velkommen som politisk ordfører. Det synes at tyde på, at jo mere provokerende man er, og jo mere man er indstillet på at tilside-sætte de ordensregler, der nødvendigvis må være i et demokrati, jo større er chancerne i fremskridtspartiet. Det ønsker jeg partiet til lykke med og dermed hr. Glensgård velkommen i ordførernes rækker.

Jeg vil gerne sige som min bedømmelse, at statsministeren holdt en klog tale. Når jeg siger det, så er det ikke, fordi jeg vil give en karakteristik af statsministerens tale først og fremmest, men så skyldes det, at når vi kun har 15 minutters taletid og der dels er ting, man gerne selv vil have fremhævet, dels er enkeltheder, man ikke er ganske enig med statsministeren i, så kommer det let til at lyde som ren kritik. Jeg vil derfor gerne sige, at jeg synes, det var en klog tale; det var den tale, der skulle holdes i situationen. Jeg er — og det radikale venstre er — både i det indenrigspolitiske og i det udenrigspolitiske afsnit enig med statsministeren i de generelle betragtninger.

Men når der kun er 15 minutter, så skal man ikke bruge sin tid på at gentage alt det, man er enig med statsministeren i. Jeg følger statsministeren i hans disponering af talen og vil gerne tage det udenrigspolitiske område først, sådan som også statsministeren gjorde det. Lad mig da sige, at vi er i det radikale venstre enige i, at efter folkeafstemningsresultatet i England har Danmark nu et solidt grundlag for aktivt at tage del i EF-samarbejdet; men det kan jo ikke skjules, at der i statsministerens tale var noget helt aktuelt EF vedrørende, som ikke blev omtalt. Der er to ting, jeg her vil fremhæve.

Vi har fået bebudet, at der skulle være folk i denne sal, der vil tage initiativet til, at folketinget i denne samling skal tage stilling til spørgsmålet om direkte valg til Europa-Parlamentet. Det havde været rimeligt, om statsministeren havde meddelt folketinget regeringens opfattelse, som jeg går ud fra fortsat er den, at tiden ikke er moden til de direkte valg. Jeg forstår ikke, hvordan man fra konservativ side kan have den opfattelse, at det skulle være muligt, medmindre man da vil erkende nu, at man uden videre — og det vil sige uden videre omtanke — skal opgive det, vi har kaldt det nationale

parlaments indflydelse på EF-politikken. Ellers mangler man i hvert fald at oplyse os om, hvad det egentlig er, man forestiller sig med et direkte valg til EF-Parlamentet.

Den anden ting, jeg mangler i statsministerens tale, var nogle bemærkninger — lidt mere direkte, end det var tilfældet i talen — om de tyske ønsker om begrænsninger i den fælles landbrugspolitik. Jeg synes, det ville være mere naturligt, om Tyskland, ganske anderledes end det hidtil har gjort, aktivt gik ind i bestræbelserne for at afvikle de mange — og man må vist godt sige ulovlige — nationale støtteordninger, der findes i de enkelte EF-lande. Man må ikke glemme, at en bevarelse af de nationale støtteordninger og en samtidig begrænsning af den fælles landbrugspolitik i virkeligheden er to skridt væk fra det EF-samarbejde, vi sagde ja til. En begrænsning af den fælles landbrugspolitik er et skridt væk fra det EF, vi sagde ja til, og en opretholdelse samtidig af de nationale støtteordninger er et andet skridt væk. Det er væsentligt at få den slags ting diskuteret. Jeg går ud fra, at regeringen er enig med mig i disse betragtninger, og at man derfor også på sædvanlig venskabelig, men let forståelig måde vil lade tyskerne forstå, at de faktisk på begge områder har valgt at gå i forkert retning.

Vi i det radikale venstre er enige med regeringen i, at NATO stadig udgør fundamentet i Danmarks sikkerhedspolitik; men også her manglede vi nogle aktuelle betragtninger fra regeringen. Det er ikke nok bare sådan for god ordens skyld lige at få slået fast: nå ja, vi er jo medlemmer af NATO, og det skal ingen være i tvivl om at vi vil vedblive at være. Der mangler noget, for at vi kan fortælle den danske befolkning, hvad det er, vi vil, også når vi er dér. Lad mig nævne to ting, som virkelig har foruroliget mig, og som virkelig må forurolige, når man er af den opfattelse, at der i øjeblikket ikke gives Danmark sikkerhedspolitiske alternativer til NATO-medlemskabet.

Det er for det første de fortvivlede forhold mellem Tyrkiet og Grækenland i Cypernsørgsmålet. Der manglede virkelig et NATO-initiativ. Da Grækenland efter 7 forbandede år kom frem til et demokrati, som stod med alle de startvanskeligheder, ethvert demokrati vil stå med efter en diktaturperiode, da svigtede NATO demokratiet i